

Sygn. akt III UK 87/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania M. S. J.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
z udziałem zainteresowanego Klinicznego Szpitala Specjalistycznego [x] w R.
o podleganie ubezpieczeniu społecznemu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 13 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 25 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa (...) oddalił apelację wnioskodawczynie M. S. J. od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV U (...), w którym Sąd oddalił odwołanie wnioskodawczynie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 20 sierpnia 2013 r., zmieniającej decyzję organu rentowego z dnia 9 sierpnia 2013 r. w części dotyczącej ustalenia podstawy wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego strona odwołująca się zaskarżyła skargą kasacyjną w całości. Skargę oparto na obydwu podstawach kasacyjnych określonych w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Jako podstawę wniosku o przyjęcie

skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano oczywistą zasadność skargi określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Pełnomocnik zainteresowanego złożył odpowiedź na skargę kasacyjną, jednak pismo to zostało mu zwrócone z uwagi na przekroczenie terminu na złożenie odpowiedzi na skargę kasacyjną, jak również na niedołączenie dowodu przesłania odpisu odpowiedzi pełnomocnikowi skarżącej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej nie może zostać przyjęta do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wobec powyższego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że w danej sprawie zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Pełnomocnik wnioskodawczyni wskazał w skardze, że podstawą przyjęcia jej do rozpoznania jest to, że jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że strona skarżąca skutecznie wykazała, że złożona skarga jest oczywiście uzasadniona.

Utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest pogląd, że wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) - jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - wymaga przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr

198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania - z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Skarżący nie zdołał skutecznie wykazać, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Należy pamiętać, że Sąd Najwyższy nie jest zwykłym sądem III instancji, a skarga kasacyjna nie jest kolejnym zwyczajnym środkiem zaskarżenia, służącym zaskarzaniu orzeczeń sądów niezgodnych z wolą strony. Sąd Najwyższy

rozpatrując złożoną skargę kasacyjną jest związany stanem faktycznym ustalonym przez sądy rozpoznające sprawę merytorycznie, zaś postępowanie wszczęte skargą kasacyjną nie może służyć ustalaniu odmiennego stanu faktycznego. Zdaje się o tym zapominać skarżący, bowiem złożona skarga kasacyjna oparta jest na apriorycznym założeniu, że zawierane przez wnioskodawczynię umowy zlecenia były związane z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą. Natomiast zupełnie odmiennie ustalenia poczyniły w tym zakresie oba rozpoznające sprawę sądy. Zatem złożona skarga kasacyjna ma w tym zakresie jedynie podważyć ustalenia faktyczne sądów. Nie można przy tym uznać, tak jak czyni to skarżący, że dla uznania, że umowy były zawierane przez osobę fizyczną, a nie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, nie miał znaczenia fakt, że umowy te zawierały wskazania prowadzonej działalności gospodarczej, numeru NIP przedsiębiorcy, czy też jasnego oświadczenia, że umowa zawierana jest w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Są to jak najbardziej istotne elementy dla ustalenia stron, które dane umowy zawierały i nie można przyjąć, że takie, a nie inne ukształtowanie treści zawieranych umów nie miało wpływu na określenie czy jedna ze stron zawiera umowę w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej.

Skarżący nie wykazał również skutecznie, aby skarga kasacyjna była oczywiście zasadna z uwagi na fakt, że Sąd Apelacyjny nie rozpoznał sprawy co do istoty. Skarżący podniósł, że Sąd Apelacyjny w (...) jedynie lapidarnie i ogólnie odniósł się do zarzutów apelacji, nie wskazując przy tym konkretnie dowodów, na których się opierał. Jednak zarzut ten nie przesądza o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku nie dopuścił się takich naruszeń, które stanowiłyby podstawę dla uchylenia wspomnianego wyroku. Naturalnie uzasadnienie Sądu Apelacyjnego mogłoby być bardziej szczegółowe, jednak te przedstawione przez Sąd także spełnia wszystkie wymagania stawiane zgodnemu z prawem uzasadnieniu wyroku. Sąd Apelacyjny rozważył również zarzuty stawiane w apelacji, jednak uznał, że nie zasługują one na uwzględnienie, oparł się przy tym na całości materiału dowodowego, nie wskazując na dowody, które mogłyby uzasadniać uwzględnienie apelacji, co oznacza, że Sąd Apelacyjny

uznał, że materiał dowodowy jako całość wskazuje na prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego.

Stwierdzając, że nie zachodzą podstawy do przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1 niniejszego postanowienia).